

Bethany Waites artık bu işin geri dönüşünün olmadığını biliyordu. Metin olmanın, olayları akışına bırakıp nereye varacaklarına bakmanın zamanıydı.

Kurşunu elinde tarttı.

Hayat bir bakıma fırsatları anlamak demektir. Ne kadar nadir karşımıza çıktıklarını kavramak, iyi bir fırsatla karşılaştığımızda da o fırsatı değerlendirmeyi bilmek demektir.

“Gel bir görüşelim. Sadece konuşmak istiyorum.” Aldığı e-postada öyle deniyordu. O zamandan beri bu fikri kafasında tartıp duruyordu. Gitmeli miydi?

Bir karara varmadan önce yapacağı son bir şey vardı: Mike’a bir mesaj gönderecekti.

Mike, üzerinde çalıştığı hikâyeyi biliyordu. Detaylarını bilmiyordu tabii –muhabir dediğin sırlarını korumalıydı– ama riskli bir hikâye olduğunun farkındaydı. Ona ihtiyacı olduğunda yardımına koşardı ama insan bazı şeyleri de kendi başına yapmalıydı.

Bu gece işin sonu nereye varacak olursa olsun, Mike Waghorn’u arkasında bırakmak onu üzecekti. Mike iyi bir arkadaştı. Nazik ve komik bir adamdı. İzleyiciler onu bu yüzden seviyorlardı.

Ancak Bethany daha fazlasının hayalini kuruyordu ve belki de aradığı fırsat buydu. Tehlikeli bir fırsattı ama yine de bir fırsattı.

Mesajını yazdı ve gönder butonuna tıkladı. Mike bu gece bir cevap yazmazdı; saat geç olmuştu. Belki böylesi daha iyiydi. Ne diyeceğini şimdiden işitebiliyordu: “Akşamın onunda kim mesaj gönderir ki? Ya Y kuşağından biri ya da bir cinsi sapık.”

Hadi bakalım o zaman. Bethany’nin feleğin çarkını çevirme zamanı gelmişti. Hayatta kalacak mıydı, ölecek miydi?

Kendine bir içki koydu, elindeki kurşuna son bir kez baktı. Gerçekten de başka bir seçeneği yoktu.

Kadehini fırsatlara kaldırdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Her Köşe Başında
Tanıdık Bir Yüz*

1

“Makyaj gerekmez” dedi Ron. Düz arkalı bir sandalyeye oturmuştu çünkü İbrahim televizyonda kamburunu çıkararak oturması gerektiğini söylemişti.

Çantasından fırçalarını ve paletlerini çıkarmakta olan makyaj sanatçısı Pauline Jenkins, “İstemiyor musun?” diye sordu. Yapboz Salonu’ndaki masalardan birini bir ayna koyarak makyaj masasına dönüştürmüştü. Ayna ampullerle çevrelenmişti ve ampullerin ışıltısı, ileri geri sallanan kiraz rengi küpelerinden yansyordu.

Ron kanındaki adrenalinin yükseldiğini hissetti. Televizyona çıkmak adamı işte böyle yapıyordu. İyi de diğerleri neredeydi? Onlara, “İsterseniz gelin, çok da önemli değil” demişti ve gelmezlerse büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Beni olduğum gibi kabul etsinler” dedi Ron. “Bu suratı hak ederek kazandım, anlattığı bir hikâyesi var.”

“Korku hikâyesi” dedi Pauline, önce renk paletine, sonra Ron’un yüzüne bakarak. “Bilmem böyle dedim diye alınır mısınız?” diye ekleyip Ron’a bir öpücük gönderdi.

“Herkesin güzel olması gerekmiyor” dedi Ron. Arkadaşları röportajın saat dörtte başlayacağını biliyorlardı. Birazdan gelirlerdi herhalde?

“O konuda aynı fikirdeyim tatlım” dedi Pauline. “Benden mucize bekleme. Ama ben senin eski günlerini de hatırlıyorum. Yakışıklı hergelenin biriydin, değil mi? Tabii bu tür şeylerden hoşlananlar için.”

Ron homurdandı.

“Dürüst olmam gerekirse *ben* bu tür şeylerden hoşlanıyorum. Tam bana göre şeyler. Sürekli işçilerin hakları için mücadele ediyordun, değil mi? Sağa sola sataşıp duruyordun?” Pauline pudra kutusunu açtı. “Hâlâ böyle şeylere inanıyorsun, değil mi? İşçi hakları filan?”

Ron arenaya girmeye hazırlanan boğa gibi omuzlarını bir parça dikleştirdi. “Hâlâ inanıyor muyum? Hâlâ eşitliğe inanıyor muyum? İşçilerin gücüne? Adın neydi?”

“Pauline” dedi Pauline.

“İnsanın parasını alınının teriyle, hak ederek kazanmasının şerefli bir şey olduğuna hâlâ inanıyor muyum Pauline? Elbette inanıyorum, her zamankinden daha çok.”

Pauline başını salladı. “Hah, çok güzel. O zaman beş dakika çeneni kapa da işimi yapıp alnımın teriyle paramı kazanmama izin ver. Benim işim de *Güney Doğu’da Bu Gece* izleyicilerine ne kadar yakışıklı biri olduğunu hatırlatmak.”

Ron ağzını açtı ama kendisinden hiç beklenmedik bir biçimde söyleyecek bir söz bulamadı. Pauline lafı daha fazla uzatmadan Ron’un yüzüne fondöten sürmeye başladı. “Şerefmiş, kıçımın kenarı. Gözlerin pek de hoşmuş. Che Guevara’nunkiler gibi; gerçi o liman işçiliği yapmamıştır.”

Ron aynadan Yapboz Salonu’nun kapısının açıldığını gördü. Gelen Joyce’tu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu. Özellikle de Mike Waghorn’un orada olacağını öğrenmişken. Aslına bakılırsa her şey onun başının altından çıkmıştı. Vaka dosyasını o seçmişti.

Ron, Joyce’un üzerindeki hırkanın yeni olduğunu fark etti. Süslenmeden yapamamıştı.

“Makyaj yaptırmayacağını söylemiştin Ron” dedi Joyce.

“İnsana zorla yaptırıyorlar” dedi Ron. “Bu, Pauline.”

“Merhaba Pauline” dedi Joyce. “Duruma bakılırsa bu sefer zorlu bir işe çatmışsın.”

“Daha kötülerini de gördüm” dedi Pauline. “Eskiden *Casualty*’de¹ çalışıyordum.”

Kapı yeniden açıldı. Kameraman, ardından ses teknisyeni, onun ardından da kır saçlı, pahalı takım elbisesinin hışırtısı ve o mükemmel, erkeksi ama aşırıya kaçmadan sürülmüş olduğu tıraş losyonunun kokusuyla Mike Waghorn içeri girdi. Ron, Joyce’un yanakları-

1) İngiliz hastane drama dizisi. [ç.n.]

nın kızardığını fark etti. Gözlerinin altına kapatıcı sürülüyor olmasa gözlerini devirirdi.

Mike dişlerinin saçı kadar beyaz olduğunu gösteren bir gülümsemeyle, “Pekâlâ, hepimiz buradayız o zaman” dedi. “Bendeniz Mike Waghorn. Biricik ve eşsiz Mike Waghorn; taklitlerimden sakınız.”

“Ron Ritchie” dedi Ron.

Mike, Ron’un elini yakalayarak, “Elbette ya, ta kendisi” dedi. “Hiç mi hiç değişmemişsiniz, ha? İnsan yanınızda kendini safariye çıkmış da bir aslanı yakından görmüş gibi hissediyor Bay Ritchie. Aslan gibi bir adam, değil mi Pauline?”

Pauline bir yandan Ron’un yanaklarını pudralayarak, “Kesinlikle öyle, o dediğinden” diye onayladı.

Ron, Mike’ın kafasını yavaşça Joyce’a çevirdiğini gördü; gözleriyle adeta üzerindeki yeni hırkayı soyar gibiydi. “Peki sizin kim olduğunuzu sorabilir miyim?”

“Ben Joyce Meadowcroft.” Neredeyse reverans yapacaktı.

“İsminiz ne kadar güzel” dedi Mike. “O halde sormama izin verin, siz ve muhteşem Bay Ritchie bir çift misiniz Joyce?”

“Ah, Tanrım, hayır. Bunu da nereden çıkardınız şimdi, Tanrı aşkına? Üstüme iyilik sağlık, hayır. Hayır” dedi Joyce. “Sadece arkadaşız. Darılmaca yok Ron.”

“Demek arkadaşsınız” dedi Mike. “Şanslı Ron.”

“Kur yapmayı bırak Mike” dedi Pauline. “Kimsenin ilgisini çektiği yok.”

“Ah, Joyce’un ilgisini çeker ama” dedi Ron.

“Evet, ilgimi çeker” dedi Joyce. İçinden söylemişti ama böyle düşündüğü her halinden belliydi.

Kapı bir kez daha açıldı ve İbrahim kapıdan başını uzattı. Aslanım benim! Geriye sadece Elizabeth kalmıştı. “Çok mu geciktim?”

“Tam zamanında geldin” dedi Joyce.

Ses teknisyeni Ron’un yakasına mikrofon takıyordu. Ron, Joyce’un ısrarı üzerine West Ham formasının üzerine bir ceket giymişti. Ona kalsa buna hiç gerek yoktu. Tuttuğu takıma karşı saygısızlığı bir kere. İbrahim, Joyce’un yanındaki sandalyeye oturdu ve Mike Waghorn’a baktı.

“Çok yakışıklısınız Bay Waghorn. Klasik anlamda yakışıklısınız.”

Mike başıyla onaylayarak, “Teşekkür ederim” dedi. “*Squash* oynuyorum, nemeleştirici kullanıyorum, gerisi Tanrı vergisi.”

“Ayrıca makyaj malzemelerine haftada bin papel veriyor” dedi Pauline, Ron’un yüzüne son rötuşları yaparken.

“Ben de yakışıklıyım, hep öyle derler” dedi İbrahim. “Hayatım başka bir yolda ilerlemiş olsaydı belki ben de bir haber spikeri olabilirdim.”

“Ben haber spikeri değilim” dedi Mike. “Televizyonda haber de sunan bir muhabirim.”

İbrahim başıyla onayladı. “Keskin bir zekâya sahipsiniz. Burnunuz iyi hikâyelerin kokusunu da alıyor.”

“İşte ben de bu yüzden buradayım” dedi Mike. “Gönderdiğiniz e-postayı okur okumaz bir hikâyenin kokusunu aldım. Yeni bir yaşam tarzı, emekli köyleri, tam ortasında da Ron Ritchie’nin o ünlü yüzü. ‘Evet, seyirciler buna bayılacak’ diye düşündüm hemen.”

Birkaç haftadır ortalık sakindi ama çetenin yeniden iş üstünde olması Ron’u sevindiriyordu. Bu röportaj meselesi aslında bir tezgâhtan ibaretti. Joyce bu tezgâhı Mike Waghorn’u Coopers Chase’e getirebilmek için planlamıştı. Seçtikleri vakaya yardım edip edemeyeceğini görmek için. Bu yüzden de prodüktörlerden birine bir e-posta göndermişti. Tezgâh olsa bile Ron’un yeniden televizyona çıkmasını sağlıyordu ya, gerisi önemli değildi ve Ron durumdan son derece memnundu.

“Sonrasında bizimle bir akşam yemeği yer misiniz Bay Waghorn?” diye sordu Joyce. “Saat beş buçuğa rezervasyon yaptırдық. Bu koşuşturmaca bittikten sonra.”

“Lütfen bana Mike deyin” dedi Mike. “Ama teklifinizi geri çevireceğim maalesef. İnsanların arasına fazla karışmamaya çalışıyorum. Bilirsiniz işte, mahremiyetimi koruyayım, mikrop bulaşmasını filan diye... Beni anlayışla karşılayacağınıza eminim.”

“Hay aksi” dedi Joyce. Ron, onun hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. Kent’te veya Sussex’te Mike Waghorn’un daha büyük

bir hayranı varsa tanışmak isterdi. Aslında yeniden düşününce, öyle birileri varsa tanışmak istemezdi.

İbrahim, Mike'a, "Her zaman bol bol alkollü içki de bulunuyor" dedi. "Ayrıca birçok hayranınızın da orada olacağını sanıyorum."

Bu sözler Mike'ın durup düşünmesine yol açmıştı.

"Hem size Perşembe Günü Cinayet Kulübü'nden de bahsederdik" dedi Joyce.

"Perşembe Günü Cinayet Kulübü mü?" diye sordu Mike. "Kulağa uydurma bir isimmiş gibi geliyor."

"Ona gelene kadar her şey uydurma değil mi zaten?" dedi İbrahim. "Bu arada yönetim içkileri sübvansedip indirimli fiyattan veriyor. Sübvansiyonu kesmek istediler ama bir toplantı yaptık, karşılıklı sözler söylendi ve sonunda fikirlerini değiştirdiler. Hem sizi çok alıkoymayız, saat yedi buçukta lokantadan çıkmış olursunuz."

Mike önce saatine, sonra Pauline'e baktı. "Herhalde kısa bir akşam yemeği için vaktimiz vardır?"

Pauline, Ron'a baktı. "Sen de gelecek misin?"

Ron, Joyce'a baktı, o da hızlı hızlı başını salladı. "Anlaşılan geliyorum, evet."

"O halde akşam yemeğine kalıyoruz" dedi Pauline.

"Çok güzel, çok güzel" dedi İbrahim. "Sizinle konuşmak istediğimiz bir şey var Mike."

"Nedir?" diye sordu Mike.

"Şimdi sırası değil" dedi İbrahim. "Dikkatinizin Ron'dan başka yere kaymasını istemem."

Mike, Ron'un karşısındaki koltuğa oturdu ve ona kadar saymaya başladı. İbrahim, Joyce'a yanaştı.

"Mikrofonun ses seviyesini kontrol ediyor."

Joyce, "O kadarını ben de anladım" deyince İbrahim başını salladı. "Onu akşam yemeğine kalmaya ikna ettiğin için teşekkürler; nereye varırız hiç belli olmaz, değil mi?"

"Hiç belli olmaz Joyce, orası doğru. Belki ikiniz sene sonunu bulmadan evlenirsiniz. Hem evlenmeseniz bile –tabii kendimizi bu olasılığa da hazırlamalıyız– eminim bize Bethany Waites hakkında epey bilgi verecektir."

Kapı bir kez daha açıldı ve Elizabeth odaya girdi. Çetenin tamamı oradaydı. Ron duygulanmamış gibi davranmaya çalışıyordu. En son böyle bir arkadaş çetesine dahil olduğunda Wapping matbaa işçileri grevinde yer almıştı ve polisle çatışıp hastanelik olmuşlardı. Hey gidi günler.

“Siz bana aldırmayın” dedi Elizabeth. “Farklı görünüyorsun Ron, hayırdır? Sanki... daha sağlıklı duruyorsun.”

Ron homurdandı ama Pauline’in gülümsediğini de fark etti. Ama hakkını vermek gerekir, gülümsediğini çaktırmamaya çalışıyordu. Acaba Pauline kendisiyle aynı kulvarda bir kadın mıydı? Altmışlı yaşlarının sonunda olmalıydı; onun gibi bir adam için biraz genç sayılmaz mıydı? Peki ya bugünlerde kendisi hangi kulvardaydı? Bunu düşünmeyeli epey zaman olmuştu. Her halükârda kadın pek hoş gülümsüyordu.

2

Milyonlarca sterlinlik bir uyuşturucu çetesini bir cezaevi hücresinden yönetmek zor bir iş olabilirdi. Ama Connie Johnson'ın da farkına varmaya başladığı üzere imkânsız değildi.

Cezaevi personelinin çoğu avcunun içindeydi. Neden olmasınlardı ki? Etrafına yeterince para saçıyordu. Yine de hâlâ mızıkçılık eden birkaç gardiyan vardı ve Connie bu yüzden o hafta içeriye kaçak sokulan iki SIM kartını yutmak zorunda kalmıştı.

Elmaslar, cinayetler, kokain paketi. Büyük bir ustalikle tuzağa düşürülmüştü² ve mahkeme gününe daha iki ay vardı. O zamana kadar işlerinin tıkr tıkr yürümesini istiyordu.

Belki mahkeme sonucunda suçlu bulunacaktı belki bulunmayacaktı ama Connie olaylara her zaman iyimser tarafından bakmaktan hoşlanırdı. Annesi her zaman başarıya ulaşacakmış gibi plan yapardı. Gerçi bunu dedikten kısa bir süre sonra kaza sigortasını yaptırmamış bir kamyonetin altında kalıp ölmüştü.

Her şeyden önemlisi, bir şeylerle meşgul olmak kendi yararındaydı. Cezaevinde işleri belli bir düzene oturtmak önemliydi. Bir şeyleri dört gözle beklemek de öyleydi ve Connie, Bogdan'ı öldürmeyi dört gözle bekliyordu. Burada olmasının nedeni o adamdı ve gözleri dağ gölleri gibi masmavi olsa da olmasa da işini bitirecekti.

Tabii o yaşlı adamın işini de. Ona tuzak kurarken Bogdan'a yardım eden adamın. Etrafta soruşturup adının Ron Ritchie olduğunu öğrenmişti. Onun da ölmesi gerekiyordu. Mahkeme gününe kadar onlara bulaşmayacaktı –jüriler tanıkların öldürülmesinden hoşlanmazdı– ama sonra ikisini de öldürecekti.

Connie telefonunun ekranına baktığında cezaevinin yönetim binasında görevli adamlardan birinin Tinder'da olduğunu gördü. Kafası kelleşiyordu ve başka marka araba kalmamış gibi bir Volvo'nun yanında duruyordu ama yine de profilini sağa kaydırды çün-

2) *Perşembe Günü Cinayet Kulübü*'nün bu macerası Richard Osman'ın *İki Kez Ölen Adam* adlı romanında anlatılmaktadır. [ç.n.]